

Quiet

Comentari del llibre de Màrius Serra: Quiet. Barcelona: Editorial Empúries; 2008. 148 p. ISBN 10: 8497873424; ISBN 13: 9788497873420.

Xavier Robleda Font

Comitè d'Ètica Assistencial; Club de Lectura. Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Barcelona.

Quiet és un llibre de moments, de paraules i expressions, també de sensacions i d'exploracions lingüístiques per intentar copsar què van suposar set anys de vida d'un nen diferent, d'un nen que patia una malaltia estranya, tal i com diu l'autor, una malaltia no diagnosticada: una encefalopatia no filiada.

Màrius Serra és un escriptor conegut per les seves aficions als mots encreuats, a la lingüística en general i a tota mena de juguesques amb el llenguatge; és un enamorat de la llengua i dels significats i el llibre també explora significats i expressions que, segurament fruit de la seva estreta relació amb el seu fill, de les seves vivències personals i dels moments viscuts en família, li han servit per intentar explorar, fent ús del significat de les paraules, el que aquesta experiència de 7 anys de vida compartida ha suposat per a ell.

Així doncs, el llibre està distribuït en 30 capítols, que responen a una visió lleugera i fàcil però també introspectiva del propi autor amb en Lluís Serra, o millor dit en Lllullu, i, com anuncia ja en el prefaci que pot ferir la seva sensibilitat, els records d'una curta però intensa vida compartida amb el seu fill.

L'autor, com no podia ser d'altra manera, explora en cada capítol un aspecte de la seva relació amb en Lllullu a través de les paraules. A cada capítol li correspon una paraula, des de la meravellosa "desemperesir-se" fins al "córrer" del darrer capítol, en un viatge d'exploració interior, en el qual copsem la importància del llenguatge com a manera de vehicular els sentiments que sentim.

Cada capítol resulta un descobriment que el fa més interessant, un descobriment al mateix temps lingüístic i sentimental; és com si l'escriptor necessités explicar a través de l'exploració en el llenguatge, l'exploració dels seus sentiments i poder copsar a través de les paraules les seves

sensacions viscudes. Per a nosaltres, com a lectors, suposa també una doble oportunitat de gaudir del virtuosisme de l'autor, que aprofita el relat del dia a dia de les seves vivències per explorar mots i expressions que ens acosten a una malaltia molt desconeguda i, malauradament, molt invalidant.

Des del club de lectura de Sant Pau hem trobat que es tracta d'una lectura fàcil i ràpida, sense complicacions més enllà de les dades anecdòtiques que també ens porten a plantejar-nos algunes actituds en la vida i la manera de comportar-se dels individus; en especial, destaca alguna

Correspondència: Xavier Robleda Font
Comitè d'Ètica Assistencial
Club de Lectura
Hospital de la Santa Creu i Sant Pau
C/ de Sant Quintí, 89
08041 Barcelona
Adreça electrònica: clubdelectura@santpau.cat

manca de sensibilitat respecte la malaltia d'en Llullu en determinats àmbits com un restaurant o d'altres, de les quals no en vull fer cap espòiler.

Ens parla de les limitacions de la medicina actual, de les teràpies alternatives, de la magnetoteràpia, d'esperança, de la fragilitat, de la invisibilitat, de la mort, de la vergonya, del glamur, del triomf, de sensibilitats, de moments de bellesa i moments de defalliment, del dia a dia i de la vida que passa en un no-res.

És un llibre que, com ha manifestat algun lector, mostra la capacitat de resiliència de les persones, que som éssers adaptatius, que ens adaptem a qualsevol en-

torn per molt dur que aquest sigui i, en el cas de l'autor, aquesta capacitat adaptativa pren el camí de la ironia, art que l'autor domina a la perfecció, que, a més, dona al llibre aquell punt de comicitat que també el fa més entretingut.

Es tracta, en definitiva, d'un llibre àgil i fàcilment llegible. D'aquelles lectures que, a la vegada que resulten entrañables, es capbussen en la nostra ànima i et fan pensar en què som i per què estem aquí.

En Màrius ha volgut compartir amb nosaltres un llegat dels seus anys viscuts amb en Llullu; com diu en Màrius: "mai no cauré en l'oblit".